

תפ"ח (ירושלים) 63622-10-15 - מדינת ישראל נ' סובחי אבו חליפה

פלילי - חוק העונשין - עבירות ביטחון המדינה

var MareMakom = "תפח (ירושלים) 63622-10-15 - מדינת ישראל נ' סובחי אבו חליפה, תק-מח 2016(4),

{;p.IDHidden{display:none ;" (21/11/2016)17626

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

תפ"ח 63622-10-15 מדינת ישראל נ' סובחי אבו חליפה (עציר)

המאשימה	מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
נגד	
הנאשם	סובחי אבו חליפה (עציר) ע"י עו"ד מוחמד מחמוד
גזר דין	

סגן הנשיא י' נועם:

1. בהכרעת דין שניתנה ביום 25.5.16 הורשע הנאשם, על-פי הודאתו, בעבירות שלהלן: ניסיון לרצח - לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; חבלה חמורה - לפי סעיף 333 לחוק הנ"ל; והחזקת סכין - לפי סעיף 186(א) לחוק האמור.

הודאתו של הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון. במסגרת הסדר הטיעון הוגש נגד הנאשם כתב-אישום מתוקן (בשנית), שבו נמחקו שתי עבירות נוספות שיוחסו לנאשם בכתב-האישום המקורי. ההסדר כלל הסכמה לפיה יעתרו הצדדים להטלת עונש של 18 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לנפגעי העבירה. בגדרו של ההסדר אף הוסכם כי בפרשת גזר הדין לא יחרגו הצדדים מעובדות כתב-האישום המתוקן - לא יסתרו אותן ולא יוסיפו עליהן.

2. להלן כתב-האישום המתוקן (בשנית) העומדות ביסוד ההודאה וההרשעה.

עובר ליום 7.10.15 גמלה בלבו של הנאשם החלטה ליטול חלק בגל הטרור הנוכחי, על דרך של ביצוע פיגוע דקירה כלפי יהודים במטרה להורגם. ביום 7.10.15 נטל הנאשם סכין באורך כ-30 ס"מ והחביא אותה באזור המותן, במטרה לעשות בה שימוש בפיגוע רצחני. הנאשם פנה לסנדלר ברח' ענאתה, שם השחזר את להב הסכין. לאחר מכן פנה הנאשם לביתו כאשר הוא מטמין את הסכין בבגדיו, על מנת שהוריו לא יגלוה. בהיותו בביתו התכתב הנאשם באמצעות הוואטס-אפ עם חברתו, קטינה ילדית 1995, ובמסגרת זו אמר לה כי בכוונתו להיות "שהיד". בתגובה כתבה הקטינה לנאשם כי גם בעבר איים שבכוונתו להיות "שהיד" ולא עשה דבר; והביעה את מורת רוחה מכך שדחה את תכנונו להיות "שהיד" באותו היום. הנאשם השיב לקטינה, כי בכוונתו להיות שהיד "רק למחרת", ובמקביל - שלח הודעה למעסיקו והודיעו כי רגלו כואבת ולא יתייצב לעבודה למחרת היום. במקביל הודיע הנאשם לאחיו כי הוא חולה ולא יגיע לעבודה.

לאחר ההכנות האמורות, ביום 8.10.15, יצא הנאשם מביתו לבצע את הפיגוע הרצחני, כאשר הסכין מוסתרת מתחת לבגדיו, במותן ימין. הוא עלה לאוטובוס שנסע לירושלים וירד בצומת הגבעה הצרפתית. בסמוך לשעה 12:00 הבחין הנאשם במתלונן א' (להלן - **המתלונן**), לבוש כחדי, כשהוא משוחח עם מאבטח הרכבת הקלה (להלן - **המאבטח**). בשלב זה התנפל הנאשם על המתלונן ודקר אותו בעוצמה בסכין בצווארו, כאשר הלהב נותר נעוץ בצווארו של המתלונן. מיד לאחר מכן התנפל הנאשם על המאבטח וניסה לחטוף ממנו את נשקו האישי, מתוך נרתיק המושחל בחגורתו. הנאשם חבט באגרופיו במאבטח, אשר אחז בנשקו כדי למנוע מהנאשם לחטפו. נהג אוטובוס שהבחין בנעשה הגיע לזירה, והדף את הנאשם בכוח כדי למנוע את חטיפת הנשק מהמאבטח. הנאשם, שלא הצליח לחטוף את הנשק, ברח מן המקום לכיוון הגבעה הצרפתית. הוא פתח דלת של רכב שנסע בכביש בניסיון לברוח באמצעותו מהמקום, אך הדבר לא עלה בידו. לאחר מספר מטרים, נעצר הנאשם על-ידי שוטרים.

כתוצאה ממעשיו האמורים של הנאשם הוסבו לנפגעי העבירה הפגיעות שיפורטו להלן. **למתלונן** נגרם פצע דקירה עמוק בצווארו, כאשר הסכין גרמה לפציעה קשה וחדרה לכלי דם ועצבים מרכזיים. עקב הפציעה שסכינה את חייו, בשל שטף דם מסיבי בצוואר והלם עמוק, הובהל המתלונן לבית חולים, שם עבר ניתוח בהול להצלת חייו. בהמשך אושפז במחלקה לטיפול נמרץ, כשהוא מורדם ומונשם, עד אשר שוחרר לאחר מספר ימי אשפוז לשיקום. **למאבטח** נגרמו חבלות ושבר בשורש כף ידו הימנית, וידו קובעה בגבס.

3. הנאשם הנו יליד 4.3.1996 והיה כבן תשע-עשרה וחצי בעת ביצוע העבירה. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הוא בן למשפחה המונה זוג הורים ושבעה ילדים, אשר גדל במסגרת משפחתית מורכבת, כמפורט בתסקיר. הוא סיים 12 שנות לימוד במגמת חשמל ומכונאות, ועד לאירוע הנדון עבד בעבודות מזדמנות בתחומים שונים בפרקי זמן קצרים. בשיחתו עם קצינת המבחן הודה הנאשם במעשים שבהם הורשע. למרות ההודאה, התקשה הנאשם להביע אמפתיה לנפגעי העבירה ולהכיר בהשלכות מעשיו. הוא ציין באוזני קצינת המבחן, כי לא ביצע את העבירות ממניעים אידיאולוגיים, אך על אף הצהרותיו לא שלל שירות המבחן כי ביסוד ביצוע המעשים עמדו עמדות אידיאולוגיות נוקשות. שירות המבחן העריך, כי הנאשם סובל מדימוי עצמי נמוך, וכי מעבר למניעים האידיאולוגיים שביסוד המעשה, חיפש הנאשם, במעורבותו בעבירות הנדונות, בין היתר, גם "תחושת כוח והשתייכות". נוכח הקשיים שפורטו בתסקיר בדבר נטילת האחריות, ובשל חומרת העבירות, המניעים לביצוען והקושי בהבעת אמפתיה והכרת הנאשם בהשלכת מעשיו על נפגעי העבירה, נמנע שירות המבחן מכל המלצה טיפולית.

4. הצדדים ביקשו מבית-המשפט לאמץ את הסדר הטיעון בעניין רכיב המאסר בפועל. ב"כ המאשימה הגיש תצהיר נפגע עבירה מטעם המתלונן א', שנכתב על-ידי רעייתו של המתלונן; זאת מחמת פציעתו של המתלונן. בתצהיר תוארה בהרחבה פגיעתו הפיזית והנפשית של המתלונן בעקבות האירועים והליכי השיקום המורכבים והממושכים שלהם הוא נזקק. בנוסף, ביקש ב"כ המאשימה לפסוק פיצוי למאבטח בגין הפגיעה בו, המתוארת בכתב האישום. ב"כ הנאשם ביקש להעמיד את רכיב הפיצויים על סכום נמוך.

5. מעשיו של הנאשם בפיגוע טרור הנדון, חמורים; ולמרות תוצאותיהם הקשות, אך בנס לא הסתיימו בפגיעות בנפש כמו גם בפגיעות באנשים נוספים. מעשים אלו בוצעו על-רקע גל הטרור הפוקד את המדינה החל מסוף ספטמבר 2015, שבמסגרתו בוצעו פיגועי טרור רצחניים ואלימים כלפי אזרחים ונגד כוחות הביטחון.

כבר צוין על ידינו, לא אחת, בגזרי-דין אחרים בעניין עבירות של ניסיון רצח במהלך פיגועי טרור, כי על גזר-הדין בעבירות של ניסיון לרצח, ליתן ביטוי הולם לערך של שלמות הגוף ולערך קדושת החיים של כלל הציבור - אזרחים וגורמי אכיפת החוק - שהנאשם ומפגעים אחרים מבקשים לפגוע בערכים אלו בפיגועי טרור, כמו "פיגועי דקירה", כפי שאירע בענייננו, או פיגועים באמצעים אחרים, כמו פיגועי ירי או דריסה. בענייננו נסיבות ביצוע העבירה חמורות, עת החליט הנאשם לדקור יהודים למוות, רק בשל היותם יהודים. הוא תכנן את מעשיו מראש, אגב הצטיידות בסכין גדולה והשחזת להבה, והחל לבצע את זממו בדקירתו של המתלונן. הנחישות שהפגין, למימוש כוונתו הרצחנית, התבטאה בנעיצת הסכין בצווארו של

המתלונן. למתלונן נגרמה פגיעה קשה ואנושה; וכאמור, אך בנס ניצלו חייו. בהמשך, ניסה הנאשם לחטוף את נשקו של המאבטח וגרם לו לחבלות ולשבר בידו, ורק כתוצאה מתושייתו של נהג עובר אורח, כמו-גם תושייתו של המאבטח, נמנעה חטיפת הנשק; כפועל יוצא - נמנעה האפשרות מן הנאשם לצאת "מסע" ירי. תודות להתערבות מהירה של המשטרה, נעצר, כאמור, הנאשם, ולא המשיך בקטל המוני.

באירוע זה, כמו בפיגועי טרור נוספים בוצעה העבירה על-רקע לאומני; כאשר הנאשם ביקש להפוך ל"שהיד". בהקשר זה של ביצוע העבירות על-רקע לאומני אידיאולוגי, מתוך מטרה של המבצע להפוך ל"שהיד", אין לנו אלא להפנות פעם נוספת לדברים שהשמענו לאחרונה בגזרי-דין נוספים. האידיאולוגיה של כמיהה להפוך ל"שהיד", אגב ביצוע רצח של אחרים - אשר הופכת את המוות למטרה, ואת הרצח ל"קדוש" ולדמות מוערכת - היא אידיאולוגיה רצחנית המופצת ברבים, כרעל וכארס, במערכות מגוונות של הסתה פרועה; ומאומצת לכלל מימוש, הן על-ידי קנאים קיצוניים לדרך אידיאולוגית זו, והן על-ידי גורמים אחרים שקל לפתותם, כמו - ילדים, צעירים ומי שנתונים במצוקות שונות, וייתכן שהנאשם נכלל ביניהם.

6. כאמור, בענייננו הגיעו הצדדים להסכמה בעניין רכיב המאסר בפועל; ולפיכך, אין צורך לבחון את עונשו של הנאשם לפי עקרונות התווית הענישה שנקבעו בתיקון 113 לחוק העונשין.

החלטנו שלא לסטות מהסדר הטיעון בכל הנוגע לרכיב המאסר בפועל המוסכם, הגם שהעונש אינו חמור בזיקה לעבירות שביצע הנאשם ונסיבות ביצוען; זאת לאור ההלכה הפסוקה, המורה כי ככלל על בתי-המשפט לאשר הסדרי טיעון בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרים אלו (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577 (2002)). סבורים אנו, כי העונש המוסכם מצוי במתחם "אי-ההתערבות" של בית-המשפט בהסדרי טיעון, ולפיכך לא נסטה ממנו. בכל הנוגע לפיצוי, הרי שנוכח הפגיעות הקשות והחמורות במתלונן א', מן הראוי לפצותו בסכומים הולמים, שישקפו את חומרת הפגיעות והנזקים שנגרמו לו, לרבות הליך השיקום הממושך שלו יידרש. כמו כן, יש לפצות את המאבטח בגין הפגיעה בידו והנזקים שהוסבו לו באירוע, שלמרבה המזל היו חמורים פחות מאלה של המתלונן.

8. על-יסוד האמור לעיל, ולנוכח הסדר הטיעון בדבר העונש המוסכם, אנו גוזרים את דינו של הנאשם כדלהלן:

א. למאסר בפועל לתקופה של שמונה עשרה שנים, מיום מעצרו - 8.10.16.

ב. למאסר על-תנאי של שנה וחצי, שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת ניסיון רצח, או עבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, או עבירת ניסיון לגרימת חבלה בכוונה מחמירה.

ג. לשישה חודשי מאסר על תנאי, שלא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר עבירת אלימות שתסב לאדם חבלה של ממש.

ד. לפיצוי המתלונן, א', בסכום של ₪150,000.

ה. לפיצוי המאבטח, א' ס', בסכום של ₪30,000.

הפיצויים לכל אחד מהנפגעים ישולמו עד ליום 1.6.17.

המזכירות תמציא עותק מגזר-הדין לשירות המבחן.

הפרקליטות תעדכן את נפגעי העבירה על פסיקת הפיצויים, ותמסור את פרטי הנפגעים למזכירות בית-המשפט, לשם גביית הפיצויים.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ' בחשוון התשע"ז, 21 בנובמבר 2016, במעמד ב"כ המאשימה, הסנגור, הנאשם ומתורגמן של בית המשפט לשפה הערבית.

משה בר-עם, שופט

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת

יורם נועם, סגן נשיא